

Sygn. akt VI U 60/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2015 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant Agnieszka Wojtyła

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2015 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy P. O.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

w związku z odwołaniem A. O. - przedstawiciela ustawowego małoletniego P. O.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...)roku nr (...)

zmienia zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...)roku nr (...)oraz poprzedzające je orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...)roku nr (...) w ten sposób, że w punkcie 8 uznaje, że występuje konieczność stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji.

Sygn. akt VI U 60/15

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia (...)roku, Nr (...), Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. utrzymał w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W., w którym zaliczono P. O. do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

A. O. - przedstawiciel ustawowy małoletniego P. O. - w odwołaniu z dnia 8 stycznia 2015 roku zakwestionowała powyższe orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. i wniosła o wyższy stopień niepełnosprawności (k. 1).

W odpowiedzi, Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu podniósł, iż nie znalazł podstaw do zmiany wydanego orzeczenia, w tym zaliczenia P. O. do grona osób o znacznym stopniu niepełnosprawności i uznał za zasadne przekazanie sprawy do dalszego rozpoznania przez tut. Sąd (k. 4).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W sprawie bezspornym jest, iż P. O. orzeczeniem z dnia (...)roku (nr (...)) został zaliczony przez Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. do grona osób niepełnosprawnych z umiarkowanym

stopniem niepełnosprawności. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. w dniu (...) wydał orzeczenie (nr sprawy (...)), w którym utrzymał w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w całości.

Z decyzją organu uprawnionego do orzekania o stopniu niepełnosprawności nie zgodziła się A. O. - przedstawiciel ustawowy małoletniego P. O., podnosząc iż stan jego zdrowia uzasadnia do zaliczenia go do grona osób o wyższym stopniu niepełnosprawności.

Zgodnie z treścią art. 278 § 1 kpc w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii.

Celem zweryfikowania zasadności orzeczenia i twierdzeń strony odwołującej, postanowieniem z dnia 24 lutego 2015 roku Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii w celu ustalenia m.in., czy P. O. jest osobą niepełnosprawną, a jeżeli tak to do jakiego stopnia niepełnosprawności zalicza się (k. 6).

Zgodnie z opinią biegłego lekarza sądowego dr n. med. B. Z. – specjalisty neurologa i psychiatry z dnia 30 marca 2015 roku, chłopiec w wielu czynnościach dnia codziennego jest samodzielny. W świetle obowiązujących kryteriów biegły uważa orzeczenie zespołu o niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym z symbolem schorzenia 10-N za słuszne. Małoletni ma jedynie wskazanie co do pkt. 8, gdyż występuje konieczność stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji (k. 10-13).

W terminie wskazanym przez Sąd, strony postępowania nie zgłosiły zarzutów do opinii biegłego lekarza sądowego dr n. med. B. Z. – specjalisty neurologa i psychiatry z dnia 30 marca 2015 roku (k. 15).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym o wskazaną powyżej dokumentację znajdującą się w aktach sprawy i Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. oraz w oparciu o sporządzoną opinię biegłego lekarza sądowego dr n. med. B. Z. – specjalisty neurologa i psychiatry z dnia 30 marca 2015 roku, której ustalenia faktyczne Sąd przyjął za własne.

W ocenie Sądu dokumentacja przesłana dopiero 16 czerwca 2015 roku nie podlega uwzględnieniu z 4 powodów (k. 22-34). Została ona przesłana już po terminie określonym przez Sąd. W większości dotyczy okresu sprzed wydania orzeczeń przez zespoły ds. niepełnosprawności i opinii przez biegłego sądowego. „Opinia psychologiczno – pedagogiczna” potwierdza upośledzenie umysłowe w stopniu umiarkowanym i niepełnosprawność ruchową (mózgowe porażenia dziecięce). Oraz, ostatecznie, Sąd bierze pod uwagę wszystkie okoliczności, ale te istniejące w dacie wydania decyzji przez organ rentowy (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2008 r., I UK 385/07, OSNP 2009/17-18/240).

Sąd zważył, co następuje:

Art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 roku, Nr 127, poz. 721 – tekst jednolity, ze zmianami) stanowi, że ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą:

- 1)znaczny;
- 2)umiarkowany;
- 3)lekki.

Zgodnie z art. 4 ww. ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych:

ust. 1. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

ust. 2. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

ust. 3. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

ust. 4. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Sąd swoje rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie opiera na rzetelnej i przekonującej opinii biegłego lekarza sądowego dra n. med. B. Z. – specjalisty neurologa i psychiatry z dnia 30 marca 2015 roku.

W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego jest wiarygodna, jasna i rzeczowa. Została sporządzona przez specjalistę z zakresu schorzenia rozpoznanego u P. O., po dogłębnej analizie całej dokumentacji medycznej oraz dodatkowo po przeprowadzeniu przez biegłego badania lekarskiego. Biegły przekonująco i szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko zawarte w opinii, jak również odniósł się do przedłożonej dokumentacji lekarskiej i stanowiska Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.. Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Sądu wszystkie okoliczności dotyczące sprawy zostały wyjaśnione treścią opinii biegłego.

Opinię biegłego sądowego, jako logiczną i wyczerpującą, Sąd uznaje za podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia, przyjmując zawarte w niej ustalenia za własne.

W świetle poczynionych powyżej ustaleń faktycznych, w tym na podstawie opinii biegłego, w ocenie Sądu należy zaliczyć P. O. do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Zatem w zakresie ustalenia stopnia niepełnosprawności, brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia. Jednocześnie, zgodnie z opinią ww. biegłego, występuje konieczność stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji. W tym zakresie orzeczenie podlega zmianie.

Ponadto, w przypadku zmiany w ramach stanu zdrowia P. O., można złożyć w Powiatowym Zespole wniosek o wydanie kolejnego orzeczenia o stopniu niepełnosprawności (art. 6b ust. 1 ww. ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych).

Mając na uwadze powyższe, Sąd - na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 kpc i ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych - zmienia zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...) roku nr (...) oraz poprzedzające je orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...) roku nr (...) w ten sposób, że w punkcie 8 uznaje, że występuje konieczność stałego współdziałania na co dzień opiekuna P. O. w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji.